

Υπερπροστατευτικότητα: Ελέγγω την ζωή σου;

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Η υπερπροστατευτικότητα είναι χαρακτηριστική ένδειξη αγάπης που έχει ξαστοχήσει. Ο γονιός που θέλει να ελέγχει την ζωή του παιδιού του, όχι τόσο γιατί δεν το εμπιστεύεται, αλλά γιατί αισθάνεται ότι στην κοινωνία υπάρχουν πολλοί που θέλουν το κακό του ή, έστω, δεν το αγαπούνε όσο αυτός, στην πραγματικότητα λησμονεί ότι ο άνθρωπος έχει πλαστεί για να είναι ελεύθερος και ότι η απόπειρα να ρυθμίσουμε τις ζωές των άλλων μέχρι την τελευταία τους λεπτομέρεια έρχεται σε αντίθεση με την δίψα της ύπαρξης να είναι και να παραμείνει ελεύθερη, κάποτε και με κάθε κόστος.

Κι έτσι βλέπουμε τον γονιό να παθαίνει αυτό που έπαθε ο βασιλιάς στο χαρακτηριστικό παραμύθι της “Ωραίας Κοιμωμένης”: αντί να μάθει στην κόρη του πώς να προστατευτεί από το να τρυπηθεί από τα αδράχτια, προσπάθησε να καταργήσει τα αδράχτια, με αποτέλεσμα τον ύπνο της θυγατέρας, του ίδιου και όλου του παλατιού για εκατό χρόνια. Αυτή είναι και η απάντηση στην κατανοητή αγωνία των γονέων για τα παιδιά τους, ιδίως στους καιρούς μας: μάθε στο παιδί

σου να αναγνωρίζει κινδύνους, να ευαισθητοποιείται σε λάθη και πάθη, πρωτίστως όμως να παλεύει να έχει η ζωή του ένα νόημα, ώστε αυτό που το απειλεί να μη γίνεται περιέργεια να το βιώσει ή αντίδραση εξαιτίας της καταπίεσης.

Όσο κι αν ο γονιός καταπιέσει το παιδί, εκείνο θα βρει τρόπο να ξεφύγει. Θα βγάλει αντίδραση μόλις δει ότι υπάρχουν περιστάσεις που εξαρτώνται από αυτό. Όταν, για παράδειγμα, ο γονιός το πιέζει να διαβάσει και το παιδί δεν θέλει, παρότι μπορεί να έχει αποδεχτεί ότι αυτό είναι για το καλό του, το παιδί θα βρει τρόπους να χαλαρώσει, να ξεγελάσει, να δείξει ότι δεν είναι έτοιμο να αποδεχτεί στην πράξη τον λόγο του γονιού του. Όταν το καταπιέζει σε ζητήματα σχέσεων, τότε το παιδί θα σχετιστεί, συχνά με ακατάλληλους ανθρώπους, για να πάει κόντρα στον γονιό. Όταν το πιέζει υπερβολικά σε ζητήματα πίστης, τότε το παιδί θα δηλώσει άθεο, αδιάφορο, αρνητικό, για να ελευθερωθεί από τα “πρέπει” του γονιού.

Μα μπορούμε ως γονείς να μη θέτουμε όρια στα παιδιά μας; Προφανώς και η υπερπροστατευτικότητα δεν είναι ένδειξη ορίων, αλλά ένδειξη καθήλωσης στην σκέψη μας του παιδιού στην νηπιακή ηλικία. Ο υπερπροστατευτικός γονέας είναι σαν να αρνείται τον ίδιο του τον εαυτό, την προσπάθεια που έκανε να δώσει αρχές και αξίες στο παιδί του, να ομολογεί την αποτυχία του. Κάποτε εκφράζει και την ενοχή του, γιατί όντως δεν στάθηκε στο παιδί του με τον τρόπο που θα χρειαζόταν, δεν του έδειξε τι σημαίνει σωστό και λάθος, δήθεν για να μην το πληγώσει, δεν το έμαθε να αναλαμβάνει την ευθύνη για την ζωή του, τις επιλογές

του, στηρίζοντάς το, όχι όμως προκαθορίζοντας τον τρόπο με τον οποίο θα ζήσει και θα σχετιστεί.

Αγάπη είναι εμπιστοσύνη. Είναι χτίσιμο χαρακτήρα που θα αναλαμβάνει ευθύνες σε όλους τους τομείς. Θα έχει φιλότιμο και αίσθηση συνέπειας. Τα όρια δείχνουν τον δρόμο, δεν σε κάνουν να ζεις τον δρόμο. Ο υπερπροστατευτικός γονέας πνίγει την ψυχή του παιδιού του, ζητά να το κάνει όπως ο ίδιος και, το πιθανότερο, θα το χάσει ή θα είναι η αιτία της δυστυχίας του. Ας μοιάσουμε στον Θεό πατέρα που δεν εμπόδισε τον άσωτο υιό να ζήσει, αλλά του έδειξε ότι η πατρική αγκαλιά είναι πάντοτε ανοιχτή!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3thZlOI>